

podle stanov jsou časopisem pro vyhlášky společnosti, mylný. Kromě uveřejnění vyhlášky v tomto časopisu musí se uveřejnění vyhlášky státi ještě v úředním listě Československé republiky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti nelze vyhověti pro nedostatek podmínek § 16 nesp. říz., ježto tu není ani zmatečnosti, aniž lze seznati, že napadené usnesení zřejmě odporuje zákonu nebo spisům. Předpoklad, z něhož vychází stěžovatelka, že se podle § 19 stanov (veškerá) vyhlášení společnosti mají díti v Národních Listech, odporuje stanovám. Tento § ustanovuje jen, že se vyhláška o svolání valné hromady má uveřejniti v časopise Národní Listy, nemá však ustanovení o tom, že se také jiné vyhlášky mají díti tímto způsobem. Nařídily-li proto soudy nižších stolic, by stěžovatelka vykazala, že vyhláška, předepsaná v čl. 247 obch. zák. byla uveřejněna v Úředním listu Československé republiky, nelze tvrditi, že se to zřejmě příčí zákonu.

Čís. 10469.

Pro nárok proti obci v Čechách na náhradu škody podle § 37 čes. obec. zřízení jest pořad práva vyloučen, dokud správní úřady neuznaly, že jest obec povinna náhradou. Byla-li přes to podána dříve žaloba na soudě, musí ji soud odmítnouti. Předpisu § 190 c. ř. s. o přerušení řízení nelze tu použíti.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 1037/30).

Žalobu proti obci v Čechách o náhradu škody z porušení veřejnoprávní povinnosti žalované obce udržovati ulice v pořádku s o u d p r v é s t o l i c e k námitce nepřípustnosti pořadu práva odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva a vrátil věc prvému soudu, by v řízení pokračoval, maje zřetel k § 190 c. ř. s. D ů v o d y : Podle § 41 j. n. jest rozhodným obsah žaloby. Žalobkyně v žalobě výslovně uvádí, že opírá nárok na náhradu škody o veřejnoprávní povinnost žalované obce udržovati ulice v pořádku a žalobou na soudě domáhá se výše škody ještě před rozhodnutím správního úřadu, by žaloba nemohla býti promlčena, ježto se chýlí ke konci tříletá lhůta promlčecí a správní úřad dosud přes naléhání rozhodnutí neučinil. Ten obsah žaloby jest směrodatný. Žalobkyně se domáhá žalobou určení výše škody, když nejprve správní úřad rozhodne o povinnosti žalované strany ku náhradě škody. V souzeném případě nedomáhá se tedy žalobkyně rozhodnutí soudu o povinnosti žalované strany k náhradě škody, jak uvádí napadené usnesení. Námitka nepřípustnosti pořadu práva není tedy po právu. Není také žaloba předčasná vzhledem k ustanovení § 190 c. ř. s., an soud může

i z úřadu řízení o žalobě přerušiti do zjištění předurčujícího právního poměru v řízení správním, a žalobkyně nemůže se žalobou otáletí vzhledem ke končící se promlčecí lhůtě.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest oprávněn. Z obsahu žaloby, jež vytýká žalované obci zanedbání veřejnoprávní povinnosti udržeti ulice v pořádku, jež se odvolává na předpis § 37 českého obecního zřízení a sama uvádí, že se již roku 1927 obrátila k okresnímu úřadu s návrhem, by obec byla povinnou uznána nahraditi jí škodu, jest zjevno, že jest si žalobkyně vědoma toho, že o povinnosti obce k náhradě škody, o důvodu ručební povinnosti musí v souzeném případě nejdříve rozhodnouti úřady správní, než lze jednati o výši náhrady. Důvodem, proč přes to již před tímto rozhodnutím podala u soudu žalobu na náhradu škody, byla žalobkyni obava, že by se jinak její nárok podle § 1489 obč. zák. promlčel, protože — jak tvrdí — správní úřad o jejím podání včasné nerozhodl. Ale tato okolnost nemůže odůvodniti přípustnost pořadu práva bez splnění zákonného předpokladu § 37 druhý odstavec čes. ob. zř. Jak již dřívější nejvyšší soud ve Vídni v judikátu čis. 229 (čís. 1652 sb. Nowakovy) a i tento nejvyšší soud v četných rozhodnutích (na př. čis. 2450, 5006, 6333, 6338 a 7059 sb. n. s.) zevrubně odůvodnil, jest pořad práva pro nárok proti obci v Čechách na náhradu škody ze zanedbání její veřejnoprávní povinnosti vyloučen, dokud správní úřady neuznaly, že jest obec povinna dáti náhradu. Tento výrok jest zákonným předpokladem pro žalobu o výši náhrady. Byla-li žaloba podána dříve — jako v souzeném případě, kde se žalobkyně domáhá odsouzení obce k náhradě škody v určité výši před rozhodnutím správních úřadů — musí soud podle § 42 první odstavec j. n. v každém období řízení, tedy hned, jak vadu sezná, a po případě a limine žalobu odmítnouti. Nelze tudíž souhlasiti s názorem žalobkyně, jež si osvojil i soud rekursní, že prý může procesní soud i sám od sebe přerušiti řízení až do pravoplatného rozhodnutí správního úřadu a že prý nelze se žalobou otáletí vzhledem k blížícímu se konci promlčecí lhůty. Předpisu § 190 cřs. o přerušení řízení bylo by lze použiti jen ve sporu zahájeném správně podle zákona, v němž by si soud měl pro svou potřebu sám rozhodnouti předurčující otázku správní, která však má býti také zodpověděna v zahájeném již řízení správním. V souzeném případě nejde o předurčující otázku, kterou by měl soud sám řešiti, nýbrž o zákonný předpoklad pro přípustnost pořadu práva, jež si soud sám rozhodnouti nemůže. Nestačí také, by správní úřad vůbec rozhodl, ať již kladně nebo záporně, nýbrž jest třeba, by rozhodl kladně, že jest obec k náhradě povinna, načež teprve jest dovoleno nastoupiti pořad práva a to jen o výši náhrady. Za tohoto stavu věci bylo rozhodnouti, jak se stalo, aniž se mohl nejvyšší soud zabývati otázkou, zda žalobkyni hrozí újma z promlčení nároku, a jak by jí bylo lze čeliti.